

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ອັດທະນະຖາວອນ

ພັກປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວ
ຄະນະບໍລິຫານງານສູນກາງພັກ

ເລກທີ ..026... /ຄບສພ
ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ວັນທີ.03./08/2017

ມະຕິ

ຂອງຄະນະບໍລິຫານງານສູນກາງພັກ
ວ່າດ້ວຍການເພີ່ມທະວີວຽກງານຄຸ້ມຄອງ ແລະ ພັດທະນາທີ່ດິນ ໃນໄລຍະໃໝ່

I. ສະພາບລວມ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ ໃນໄລຍະຜ່ານມາ.

ຜືນແຜ່ນດິນລາວ ແມ່ນພື້ນຖານສໍາຄັນທີ່ສຸດ ທີ່ສະແດງເຖິງຄວາມເປັນຊາດລາວ; ທີ່ດິນ ທີ່ເປັນ "ກໍາມະສິດ ຂອງ ວົງຄະນາບາດ" ກໍ່ເປັນອັນສະແດງອອກ ຂອງຄວາມເປັນເອກະລາດ ແລະ ການມີອໍານາດອະທິປະໄຕ ຂອງຊາດເຮົາ. ດິນກໍ່ ຍັງເປັນບ່ອນຢູ່ອາໄສ, ທຳມາຫາກິນ ແລະ ປະຕິບັດສິດເປັນເຈົ້າໂດຍກົງ ຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ. ໃນໄລຍະໃໝ່, ດິນຍັງ ເປັນອົງປະກອບທີ່ສໍາຄັນໂດຍກົງ ໃນທຳແຮງບົ່ມຊ້ອນຂອງຊາດ ທີ່ສາມາດກາຍເປັນທຶນຮອນອັນມະຫາສານ, ທັງເປັນ ປັດໃຈທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້ສໍາລັບການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໃຫ້ມີຄວາມຍືນຍົງ ແລະ ສິວິໄລ.

ພາຍຫຼັງທີ່ປະເທດຊາດໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍ ຈົນມາຮອດປະຈຸບັນ, ພັກ-ລັດເຮົາ ໄດ້ມີທັດສະນະຖືກຕ້ອງ ແລະ ເຫັນໄດ້ຄວາມສໍາຄັນກ່ຽວກັບບັນຫາທີ່ດິນແຕ່ຫົວທີ, ຈຶ່ງໄດ້ວາງນະໂຍບາຍ, ອອກກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການຕ່າງໆກ່ຽວ ກັບທີ່ດິນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຕະຫລອດມາ, ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າມີຄວາມຕື່ນຕົວເປັນເຈົ້າຕໍ່ດິນດອນຕອນຫຍ້າ, ປົກປັກຮັກສາ, ນຳໃຊ້ ແລະ ມີການພັດທະນາທີ່ດິນຫລາຍຂຶ້ນ ເພື່ອນຳຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ຄອບຄົວ ແລະ ປະເທດຊາດ. ລັດ ແລະ ປະຊາຊົນເຮົາ ໄດ້ນຳໃຊ້ທີ່ດິນເຂົ້າໃນເປົ້າໝາຍຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ທີ່ດິນສໍາລັບກະສິກໍາ, ສໍາລັບເປັນດິນປ່າໄມ້, ອຸດສະຫະກໍາ, ປຸກສ້າງ ແລະ ອື່ນໆ; ລະບົບການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ ໄດ້ຮັບການປັບປຸງຕື່ມ ດ້ວຍການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ ລະຫວ່າງສູນກາງກັບທ້ອງຖິ່ນ ໂດຍການກຳນົດຂອບເຂດສິດ, ໜ້າທີ່ ໃນການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ ລະຫວ່າງຂັ້ນ ຈະແຈ້ງ ສົມຄວນ. ພ້ອມນັ້ນ, ຄະນະພັກ, ອົງການປົກຄອງແຕ່ລະຂັ້ນ ກໍ່ໄດ້ຜັນຂະຫຍາຍ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນນະໂຍບາຍ, ກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການຕ່າງໆກ່ຽວກັບທີ່ດິນ ທີ່ພັກ-ລັດວາງອອກ ເຂົ້າໃນພຶດຕິກຳຢ່າງມີຫົວຄິດປະດິດສ້າງ, ມີ ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບສະພາບຄວາມເປັນຈິງຂອງທ້ອງຖິ່ນດິນ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ດີໃນການປະຕິບັດຕົວຈິງ ມາຮອດປະຈຸບັນ ເຫັນວ່າ ການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ ກໍ່ຍັງເກີດມີຫຼາຍບັນຫາ ສັບສິນ, ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ການຫັນປ່ຽນປະເພດທີ່ດິນ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ການສ້າງແຜນແມ່ ປັດຈັດສັນທີ່ດິນແຫ່ງຊາດ ແລະ ວາງແຜນນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ຂອງຂະແໜງການ ຍັງບໍ່ທັນສໍາເລັດ ອັນພາໃຫ້ມີການນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ມີລັກສະນະຟຸມເຟືອຍ, ມີການຈັບຈອງດິນ-ປ່າສາທາລະນະ ຢ່າງຊະຊາຍ, ການຕົກລົງແບ່ງປັນທີ່ດິນຂອງລັດ ໃຫ້ບຸກຄົນ ຖືສິດນຳໃຊ້ຂາດຕົວ ທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ເກີດຂຶ້ນຢ່າງແຜ່ຫຼາຍ, ລາຄາທີ່ດິນນັບມື້ນັບສູງຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ໂດຍ ສະເພາະແມ່ນທີ່ດິນໃນເຂດຕົວເມືອງ; ໃນຂະນະດຽວກັນ ຍ້ອນຂາດການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ການເກັບພາສີ-ອາກອນ ຈາກທີ່ດິນ ແລະ ຈາກການມອບ-ໂອນ, ຊື້-ຂາຍ ສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ຖືກຮົ່ວໄຫຼ ຢ່າງໜັກໜ່ວງ; ທຳແຮງບົ່ມຊ້ອນຂອງທີ່ດິນ ບໍ່ໄດ້ຮັບການເສີມຂະຫຍາຍເທົ່າທີ່ຄວນ; ການຮ້ອງຟ້ອງ ແລະ ເກີດຄະດີຄວາມກ່ຽວກັບທີ່ດິນນັບມື້ນັບຫລາຍຂຶ້ນ; ການ ຫັນທີ່ດິນເປັນທຶນ ຍັງບໍ່ທັນມີນິຕິກຳລະອຽດ ເຮັດໃຫ້ລັດ ແລະ ປະຊາຊົນ ບໍ່ທັນໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຕົວຈິງເທົ່າທີ່ຄວນ; ການເວນຄືນທີ່ດິນ ເພື່ອຮັບໃຊ້ໂຄງການພັດທະນາຕ່າງໆ ທັງເປັນພາລະອັນໜັກໜ່ວງ, ທັງເປັນບັນຫາອັນຫຼໍ່ແຫຼມ ທີ່ສ້າງ ຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ ຂອງສັງຄົມ. ຈາກບັນດາປະກົດການດັ່ງກ່າວ ບໍ່ສະເພາະແຕ່ເຮັດໃຫ້ລັດ ແລະ

ສັງຄົມສ່ວນລວມ ເສຍຜົນປະໂຫຍດ, ຫາກຍັງກາຍເປັນບັນຫາທີ່ສ້າງຄວາມບໍ່ພໍໃຈໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ, ທັງເປັນບັນຫາທີ່ກໍ່
ທີ່ກໍາລັງເຮັດໃຫ້ສັງຄົມ ຂາດຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ ຕໍ່ອົງການຄຸ້ມຄອງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ກໍ່ຄື ເຊື່ອມສັດທາຕໍ່ການນໍາພາລວມຂອງພັກ.

ດັ່ງນັ້ນ, ກອງປະຊຸມຄົບຄະນະບໍລິຫານງານສູນກາງພັກ ຄັ້ງທີ 4 ສະໄໝທີ X ເຫັນວ່າ ການເພີ່ມທະວີການຄຸ້ມ
ຄອງທີ່ດິນຕາມກົດໝາຍ ຢ່າງເຂັ້ມງວດ ແມ່ນມີຄວາມຈໍາເປັນອັນຮີບດ່ວນ, ໂດຍທັງຊີ້ບອກວ່າ ການແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ເກີດ
ຂຶ້ນ ເລີ່ມຈາກຮັບປະກັນການປະຕິບັດພາລະບົດບາດຄຸ້ມຄອງຂອງລັດ ແລະ ຄວາມສັກສິດຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍທີ່ດິນ
ຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ເປັນຊ່ອງຫວ່າງໃນການກໍານົດ ແລະ ປະຕິບັດສິດ, ໜ້າທີ່, ຄວາມຮັບຜິດຊອບລະຫວ່າງຂັ້ນ
ສູນກາງ ແລະ ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນແຕ່ລະຂັ້ນ ໃຫ້ຈະແຈ້ງ, ສະກັດກັ້ນ ແລະ ແກ້ໄຂຢ່າງເດັດຂາດ ບັນຫາການລະເມີດ
ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍທີ່ດິນ; ສືບຕໍ່ປັບປຸງກົງຈັກການຈັດຕັ້ງ, ກົນໄກແບບແຜນວິທີເຮັດວຽກ ແລະ ບຸກຄະລາກອນ ຂອງ
ບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຢ່າງເປັນລະບົບ ແລະ ໜັກແໜ້ນ. ພ້ອມກັນນັ້ນ ສືບຕໍ່ປັບປຸງບັນດາກົດໝາຍ, ລະບຽບການ
ຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ ຂອງຂະແໜງການ, ການຄຸ້ມຄອງ, ການເກັບລາຍຮັບ ແລະ ການປະຕິບັດພັນທະໃນການຄຸ້ມຄອງສິດທິນໍາ
ໃຊ້ທີ່ດິນຢ່າງຖືກຕ້ອງ; ເພີ່ມທະວີການປະຕິບັດບັນດາມາດຕະການແກ້ໄຂສະພາບຫຍຸ້ງຍາກ, ຫຼໍ່ແຫຼມ ແລະ ບັນດາປະກົດ
ການຫຍຸ້ງຍາກ ກໍ່ຄື ບັນດາກໍລະນີຂັດແຍ້ງກ່ຽວກັບທີ່ດິນ ໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ, ພ້ອມທັງຮັບຮ້ອນປັບປຸງຄືນ
ແຜນແມ່ບົດ ກ່ຽວກັບການຈັດສັນນໍາໃຊ້ທີ່ດິນແຫ່ງຊາດ ໃຫ້ສໍາເລັດໂດຍໄວ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ເຂັ້ມງວດ.

II. ທັດສະນະຊີ້ນໍາກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ພັດທະນາທີ່ດິນ ໃນໄລຍະໃໝ່

1) ທີ່ດິນ ນອກຈາກເປັນພື້ນຖານ ແລະ ເງື່ອນໄຂຕັດສິນຕໍ່ການຄົງຕົວ ແລະ ຂະຫຍາຍຕົວຂອງຊາດ ແລະ ເປັນ
ກໍາມະສິດຂອງວົງຄະນະຍາດແຫ່ງຊາດ, ຖ້າເບິ່ງໃນແງ່ຂອງການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ຍັງເປັນຊັບພະຍາກອນ
ອັນລ້ຳຄ່າ, ເປັນພາຫະນະ ແລະ ບັດໃຈຕົ້ນຕໍຂອງການຜະລິດ, ເປັນທໍາແຮງ ແລະ ເປັນແຫລ່ງທຶນອັນໃຫຍ່ຫລວງໃຫ້ແກ່
ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ເຊິ່ງມີຄວາມຈໍາເປັນຕ້ອງມີການຄຸ້ມຄອງ, ຂຸດຄົ້ນ, ນໍາໃຊ້ໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດສູງສຸດ
ໃຫ້ແກ່ລັດ ແລະ ປະຊາຊົນ, ການລະເຫຼີງການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ ຈະສ້າງຄວາມເສຍຫາຍໂດຍກົງ ຕໍ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດ
ແລະ ສັງຄົມ ກໍ່ຄື ຕໍ່ການປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຕໍ່ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ, ຄວາມຍຸຕິທໍາໃນ
ສັງຄົມ.

2) ລັດ ໃນຖານະເປັນຕົວແທນປະຕິບັດສິດເປັນເຈົ້າກໍາມະສິດ ຂອງວົງຄະນະຍາດແຫ່ງຊາດ ດໍາເນີນການຄຸ້ມຄອງ
ທີ່ດິນຢ່າງລວມສູນ ເປັນເອກະພາບໃນທົ່ວປະເທດ, ໂດຍຕິດພັນກັບການດໍາເນີນການຈັດສັນ, ວາງແຜນການນໍາໃຊ້ ແລະ
ພັດທະນາ, ການມອບສິດນໍາໃຊ້ໃຫ້ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ, ຄອບຄົວ, ລວມໝູ່ ແລະ ການຈັດຕັ້ງນໍາໃຊ້ທີ່ດິນຢ່າງຍາວນານ
ແລະ ໝັ້ນຄົງ ໂດຍສອດຄ່ອງຕາມລັດຖະທໍາມະນູນ ແລະ ກົດໝາຍ.

3) ທີ່ດິນ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການຈັດສັນໃຫ້ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ນໍາໃຊ້ໃຫ້ຖືກກັບເປົ້າໝາຍ, ປະຢັດມັດທະຍົດ ແລະ ມີ
ປະສິດທິຜົນສູງ, ຮັບປະກັນຜົນປະໂຫຍດສະເພາະໜ້າ ແລະ ຍາວນານ, ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ, ຕອບສະໜອງ
ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການພັດທະນາປະເທດຊາດ ຕາມທິດສີຂຽວ ແລະ ຍືນຍົງ, ຍົກສູງຄຸນນະພາບທີ່ດິນ ແລະ ຮັບປະກັນ
ທີ່ດິນ ສໍາລັບການກະສິກໍາ ເພື່ອຄໍ້າປະກັນຄວາມໝັ້ນຄົງທາງດ້ານສະບຽງອາຫານ.

4) ນະໂຍບາຍ, ກົດໝາຍກ່ຽວກັບທີ່ດິນ ຕ້ອງປະກອບສ່ວນສ້າງສະຖຽນລະພາບການເມືອງ-ສັງຄົມ ຕອບສະໜອງ
ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໃນແຕ່ລະໄລຍະ, ການປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມ
ສະຫງົບ; ຄຸ້ມຄອງ, ນໍາໃຊ້ທໍາແຮງຈາກທີ່ດິນໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດສູງສຸດ ເພື່ອພັດທະນາປະເທດຊາດ, ຮັບປະກັນຜົນປະ
ໂຫຍດຂອງຊາດ, ຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ນໍາໃຊ້ທີ່ດິນ ລວມທັງຜົນປະໂຫຍດຂອງນັກລົງທຶນ, ຂອງການຈັດຕັ້ງ, ລວມໝູ່,
ນິຕິບຸກຄົນ ແລະ ບຸກຄົນຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ ໂດຍຮັບຮູ້ສິດນໍາໃຊ້ທີ່ດິນ, ພັດທະນາທີ່ດິນ ຕິດພັນກັບການເອື້ອອໍານວຍ
ໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາຕະຫລາດອະສັງຫາລິມະຊັບ ລວມທັງຕະຫລາດທີ່ດິນ ເພື່ອສົ່ງເສີມການພັດທະນາທີ່ດິນຢ່າງແຂງ
ແຮງ ຕາມກົນໄກເສດຖະກິດຕະຫລາດທີ່ມີການດັດສິມຕາມກົດໝາຍ ແລະ ຮັບປະກັນຕາມທິດສັງຄົມນິຍົມ; ລັດນໍາໃຊ້
ບັນດາເຄື່ອງມື ກ່ຽວກັບລາຄາ, ພາສີ, ອາກອນ ໃນການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ແນໃສ່ຈໍາກັດ ແລະ ແກ້ໄຂ
ສະພາບການນໍາໃຊ້ທີ່ດິນແບບຟຸມເຟືອຍ, ການຈັບຈອງຄອບຄອງທີ່ດິນ ໂດຍບໍ່ມີການພັດທະນາ, ກໍ່ຄື ແກ້ໄຂປະກົດການ
ຫຍຸ້ງຍາກ ຈາກການພັດທະນາ ແລະ ນໍາໃຊ້ທີ່ດິນ.

5) ສົ່ງເສີມບົດບາດ ຂອງແນວລາວສ້າງຊາດ, ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ, ອົງການຈັດຕັ້ງສັງຄົມ, ສົມວນຊົນ ແລະ
ປະຊາຊົນ ເຂົ້າຮ່ວມໃນການຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ, ກົດໝາຍ ແລະ ນິຕິກໍາອື່ນໆ ທີ່ພົວພັນກັບ

ທີ່ດິນ ພ້ອມທັງສິ່ງເສີມ ສິດເປັນເຈົ້າ ແລະ ການເຂົ້າຮ່ວມໂດຍກົງ ຂອງປະຊາຊົນ ໃນການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍ.

6) ກົງຈັກການຈັດຕັ້ງ ແລະ ລະບົບການຄຸ້ມຄອງ-ບໍລິຫານທີ່ດິນ ຕ້ອງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບສະພາບຕົວຈິງ ໃນແຕ່ລະໄລຍະ ຮັບປະກັນການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ ໃຫ້ມີຄວາມເປັນເອກະພາບລວມສູນ ແລະ ແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງໃຫ້ຈະແຈ້ງລະຫວ່າງຂະແໜງການຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ບົນພື້ນຖານການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງໃຫ້ຈະແຈ້ງ, ມີກົນໄກ, ລະບຽບການທີ່ຮັດກຸມ ແລະ ມີງົບປະມານ, ວັດຖຸອຸປະກອນຮັບໃຊ້ພຽງພໍເຂົ້າໃນວຽກງານຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ;

7) ຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນໃຫ້ເຂັ້ມງວດຕາມກົດໝາຍ ຖືເອົາວຽກງານຕິດຕາມ ກວດກາ ເປັນວຽກປົກກະຕິ ໂດຍໃຫ້ມີການຕິດຕາມ-ກວດກາຢ່າງແທດເຖິງ, ອັນທີ່ກວດກາແລ້ວຜົນຂອງການກວດກາຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ເດັດຂາດເພື່ອສະກັດກັ້ນປະກົດການຫຍໍ້ຫໍ້ ໃນຂົງເຂດວຽກງານທີ່ດິນ.

III. ທິດທາງຕົ້ນຕໍໃນການເພີ່ມທະວີວຽກງານຄຸ້ມຄອງ ແລະ ພັດທະນາທີ່ດິນ ໃນໄລຍະໃໝ່.

ໃນເງື່ອນໄຂເສດຖະກິດຕະຫລາດ ແລະ ໄລຍະເວລາ ທີ່ພວກເຮົາສຸມໃສ່ພັດທະນາປະເທດ ກໍຄືເພື່ອຜັນຂະຫຍາຍ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ມະຕິກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ຄັ້ງທີ X ຂອງພັກ ແລະ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ 05 ປີ ຄັ້ງທີ VIII (2016-2020) ແລະ ວິໄສທັດແຕ່ນີ້ຮອດປີ 2030 ໃຫ້ປະກົດຜົນເປັນຈິງ ຕ້ອງໄດ້ສຸມໃສ່ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ພັດທະນາທີ່ດິນ ໃນໄລຍະໃໝ່ ດັ່ງນີ້:

1) ກ່ຽວກັບກຳມະສິດ ແລະ ສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນ

ພ້ອມກັບການຮັບຮູ້ວ່າ ທີ່ດິນເປັນກຳມະສິດຂອງວົງຄະນະຍາດແຫ່ງຊາດ, ລັດຕ້ອງສືບຕໍ່ຮັບຮູ້ ແລະ ປົກປ້ອງສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນຂອງບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ, ລວມໝູ່ ແລະ ສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນຕາມປະເພນີຂອງປະຊາຊົນຄື: ສິດປົກປັກຮັກສາ, ສິດຊົມໃຊ້, ສິດໄດ້ຮັບໜ້າຜົນ, ສິດໂອນ ແລະ ສິດສືບທອດ ຕາມກົດໝາຍ. ທີ່ດິນຂອງລັດ ທີ່ມອບໃຫ້ແກ່ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ນຳໃຊ້ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ທັນເປັນສິດນຳໃຊ້ຂາດຕົວ ຈະບໍ່ມີສິດໂອນ ຫຼື ຊື້-ຂາຍ, ສ່ວນທີ່ດິນຂອງລັດທີ່ໄດ້ທັນມາເປັນສິດນຳໃຊ້ໃຫ້ບຸກຄົນຢ່າງຂາດຕົວ ແມ່ນມີສິດໂອນ ຫຼື ຊື້-ຂາຍ ຕາມກົດໝາຍກຳນົດ.

2) ການຈັດສັນ ແລະ ວາງແຜນນຳໃຊ້ທີ່ດິນ

ສ້າງແຜນແມ່ບົດຈັດສັນທີ່ດິນແຫ່ງຊາດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍໄວ, ກຳນົດແຜນຍຸດທະສາດ ແລະ ແຜນການນຳໃຊ້ທີ່ດິນແຕ່ລະປະເພດ ໃຫ້ສົມເຫດສົມຜົນ, ໂດຍຮັກສາເນື້ອທີ່ດິນປ່າໄມ້ ກວມ 70%.

ຮັບປະກັນ ແລະ ປົກປັກຮັກສາໃຫ້ເນື້ອທີ່ດິນກະສິກຳ ໂດຍສະເພາະເນື້ອທີ່ດິນປູກເຂົ້າພຽງພໍ ເພື່ອຄ້ຳປະກັນຄວາມຫມັ້ນຄົງທາງດ້ານສະບຽງອາຫານ, ການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ ແລະ ປະກອບສ່ວນໃນການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນ. ມອບໃຫ້ລັດຖະບານ ຄົ້ນຄວ້າກຳນົດນະໂຍບາຍ ກ່ຽວກັບການສຳຫລວດ-ວັດແທກອອກໃບຕາດິນ ແລະ ການເສຍພາສີທີ່ດິນນຳໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວທຸກຍາກ ແລະ ໃນເຂດບຸລີມະສິດຜະລິດກະສິກຳ.

ການຫັນປ່ຽນ ເປົ້າໝາຍການນຳໃຊ້ທີ່ດິນຈາກປະເພດໜຶ່ງໄປສູ່ປະເພດອື່ນ ຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບແຜນແມ່ບົດຈັດສັນທີ່ດິນແຫ່ງຊາດ, ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ, ແຜນການນຳໃຊ້ທີ່ດິນຂອງຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການກ່ຽວຂ້ອງ.

3) ການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ

ລັດຖະບານ ປະຕິບັດການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນຢ່າງລວມສູນ ແລະ ເປັນເອກະພາບໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ໂດຍມອບໃຫ້ກະຊວງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ເປັນໃຈກາງໃນການຄຸ້ມຄອງ, ພ້ອມທັງມອບຄວາມຮັບຜິດຊອບໃຫ້ທ້ອງຖິ່ນຫລາຍຂຶ້ນ; ຮັບປະກັນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການບໍລິຫານທີ່ດິນ ດ້ວຍການນຳໃຊ້ລະບົບທີ່ທັນສະໄໝ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນສູງ ບົນພື້ນຖານຫລັກວິຊາການ, ຫລັກວິທະຍາສາດ ແລະ ມີຄວາມໂປ່ງໃສ.

ໃຫ້ລັດຖະບານ ເພີ່ມທະວີການຄຸ້ມຄອງທຸລະກຳກ່ຽວກັບທີ່ດິນ ເຊັ່ນ: ການຊື້-ຂາຍສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນ, ການແລກປ່ຽນສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນ, ການເອົາທີ່ດິນເປັນຮຸ້ນຢ່າງລວມສູນ ແນໃສ່ຮັບປະກັນການເກັບລາຍຮັບຈາກທີ່ດິນໃຫ້ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນ ຖ້າເຫັນຈຳເປັນກໍ່ສາມາດສ້າງຕັ້ງໜ່ວຍງານໜຶ່ງ ເພື່ອຮັບຜິດຊອບສະເພາະ ແລະ ເຮັດໜ້າທີ່ບໍລິການແກ່ປະຊາຊົນ ແລະ ສັງຄົມ ຕາມກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ.

4) ການກຳນົດຂອບເຂດເນື້ອທີ່ ການນຳໃຊ້ທີ່ດິນຂອງພົນລະເມືອງ

ມອບໃຫ້ລັດຖະບານຄົ້ນຄວ້າຄືນ ເພື່ອປັບປຸງອັດຕາການນຳໃຊ້ເນື້ອທີ່ດິນກະສິກຳ ສຳລັບຊາວກະສິກອນ ໂດຍອີງໃສ່ເງື່ອນໄຂ, ຈຸດພິເສດ ແລະ ຄວາມໝາຍແທ້ຈິງຂອງພົນລະເມືອງໃນແຕ່ລະທ້ອງຖິ່ນ.

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ມີຄວາມສົມເຫດສົມຜົນກວ່າເກົ່າ ແລະ ສົ່ງເສີມການພັດທະນາທີ່ດິນເຂົ້າໃນການຜະລິດ, ການບໍລິການ... ມອບໃຫ້ລັດຖະບານ ແລະ ສະພາແຫ່ງຊາດ ຄົ້ນຄວ້າປັບປຸງນິຕິກຳ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອສາມາດນຳໃຊ້ມາດຕາການເສຍພາສີທີ່ດິນແບບອັດຕາທະວີຄຸນ ຕໍ່ທີ່ດິນຈັບຈອງ ບໍ່ມີການພັດທະນາ ຢ່າງເປັນລະບົບເຂັ້ມງວດ.

5) ກ່ຽວກັບການໂອນສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນຄືນ.

ລັດສາມາດ ໂອນສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນຄືນຈາກບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ, ລວມໝູ່ ແລະ ການ ຈັດຕັ້ງ ເພື່ອຈຸດປະສົງນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນກິດຈະການຂອງລັດ ເພື່ອສາທາລະນະປະໂຫຍດ ລວມທັງການພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງ, ວຽກງານປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ແລະ ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ໂດຍມີການຈັດສັນພື້ນທີ່ດິນບ່ອນໃໝ່ ຫຼື ທິດແທນຄືນດ້ວຍເງິນ ຕາມລາຄາທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ. ລັດຍັງສາມາດດຳເນີນການທວງເອົາຄືນທີ່ດິນລັດທີ່ຖືກບຸກລຸກ, ຈັບຈອງ, ຄອບຄອງແບບຜິດກົດໝາຍ ແລະ ຖອນການມອບ, ການໃຫ້ເຊົ່າ ຫຼື ສຳປະທານ ເມື່ອເຫັນວ່າທີ່ດິນນັ້ນ ບໍ່ມີການນຳໃຊ້ຕົວຈິງ ຫລື ນຳໃຊ້ບໍ່ຖືກເປົ້າໝາຍ.

ມອບໃຫ້ລັດຖະບານ ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ກຳນົດບັນດາຫຼັກການລວມ ແລະ ບັນດາມາດຕາການປະຕິບັດ ໃຫ້ຈະແຈ້ງ ແລະ ຮັບປະກັນຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ຄວາມເປັນທຳ ໃຫ້ແກ່ທຸກຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

6) ການຫັນທີ່ດິນເປັນທຶນ, ການສ້າງຕະຫລາດທີ່ດິນ ແລະ ນະໂຍບາຍການເງິນຕໍ່ທີ່ດິນ

ລັດ ສາມາດຫັນທີ່ດິນເປັນທຶນດ້ວຍການໃຫ້ເຊົ່າ, ໃຫ້ສຳປະທານ, ການແລກປ່ຽນສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນ, ປະມຸນຂາຍແບບມີກຳນົດຫຼື ເປັນຮຸ້ນຂອງລັດໃນວິສະຫະກິດຫຼື ໃນໂຄງການພັດທະນາອື່ນໆ ບົນພື້ນຖານຮັບປະກັນຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງຊາດ, ຄວາມສະຫງົບ, ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍຂອງສັງຄົມ, ຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດ, ລວມໝູ່ ແລະ ປະຊາຊົນ.

ການຫັນທີ່ດິນເປັນທຶນ ຕ້ອງຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງລວມສູນເປັນເອກະພາບຂອງລັດ, ຮັບປະກັນບໍ່ໃຫ້ທີ່ດິນຂອງລັດສູນເສຍ, ຮັບປະກັນໃນການສ້າງມູນຄ່າເພີ່ມ ດ້ວຍຮູບການປະມຸນ ແບບໂປ່ງໃສຕາມກົນໄກເສດຖະກິດຕະຫຼາດ.

ທີ່ດິນ ແລະ ເຮືອນລັດ ທີ່ມີຄວາມໝາຍທາງດ້ານປະຫວັດສາດ ແລະ ການເມືອງ, ສະຖາປະຕິຍະກຳ ຫ້າມຫັນເດັດຂາດ ໂດຍອະນຸລັກຮັກສາໄວ້ ເປັນມໍລະດົກສືບທອດ, ເປັນຊັບສົມບັດຂອງຊາດ ເປັນສະຖານທີ່ສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ເປັນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ປະຫວັດສາດ.

ມອບໃຫ້ລັດຖະບານຄົ້ນຄວ້ານະໂຍບາຍ ແລະ ລະບຽບການ ທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ຜູ້ສຳປະທານ ຫຼື ຊື້ທີ່ດິນນຳລັດແບບມີກຳນົດ, ສາມາດພັດທະນາຕົວເມືອງໃຫມ່, ຄອນໂດມີນຽມ, ອາພາດເມັ່ນທີ່ມີຫລາຍຫ້ອງ, ເຮືອນຈັດສັນ ແລະ ສາມາດຂາຍຫ້ອງຄົບຊຸດຢູ່ໃນອາຄານ ຫຼື ເຮືອນຈັດສັນ ໃຫ້ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຊົມໃຊ້ ນັບທັງຄົນລາວ ແລະ ຄົນຕ່າງດ້າວ ທີ່ດຳລົງຊີວິດ, ທຳມາຫາກິນ ຢູ່ ສປປ ລາວ ຢ່າງຍາວນານ ແລະ ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ. ພ້ອມກັນນັ້ນ ລັດຮັບຮູ້ກຳມະສິດໃນຊັບສິນ ຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຊື້ຊັບສິນດັ່ງກ່າວ ຈາກຜູ້ຂາຍ ຕາມອາຍຸການສຳປະທານ ຫຼື ການຊື້ແບບມີກຳນົດ ຕໍ່ທີ່ດິນດັ່ງກ່າວ ຂອງຜູ້ຂາຍ; ລັດຍັງຕ້ອງຄົ້ນຄວ້າກຳນົດລະບຽບການ ກ່ຽວກັບການສ້າງຕັ້ງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງຕະຫລາດທີ່ດິນ, ຫລັກການການປະມຸນ, ການປະເມີນມູນຄ່າທີ່ດິນ ນັບທັງການປະຕິບັດພັນທະອາກອນຈາກການຊື້-ຂາຍທີ່ດິນ ຢ່າງເປັນລະບົບ.

7) ການໃຫ້ເຊົ່າ ແລະ ສຳປະທານທີ່ດິນ

ມອບໃຫ້ລັດຖະບານ ຄົ້ນຄວ້າປັບປຸງລະບຽບການທີ່ພົວພັນເຖິງການໃຫ້ເຊົ່າ ແລະ ສຳປະທານທີ່ດິນໃຫ້ເຂັ້ມງວດກວ່າເກົ່າ ຊຶ່ງກ່ອນອື່ນ ການອະນຸຍາດໃຫ້ເຊົ່າ ແລະ ສຳປະທານທີ່ດິນ ຕ້ອງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບແຜນແມ່ບົດນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ແລະ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ໃນແຕ່ລະໄລຍະ, ປະຕິບັດຫລັກການການປະມຸນ, ມີການປະສານສົມທົບ ແລະ ເປັນເອກະພາບກັບລະຫວ່າງ ພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຢູ່ສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຕ້ອງດຳເນີນການສຶກສາປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ.

ມອບໃຫ້ລັດຖະບານ ດຳເນີນການຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ປະເມີນຜົນການນຳໃຊ້ທີ່ດິນໃນບັນດາໂຄງການລົງທຶນຕ່າງໆເປັນຕົ້ນການຊອກຄົ້ນ ແລະ ສຳຫຼວດແຮ່ທາດ, ການປຸກໄມ້ອຸດສາຫະກຳໃນຂອບເຂດທີ່ວ່າປະເທດ ພ້ອມທັງມີມາດ

ຕະການແກ້ໄຂຢ່າງທັນການ ແລະຢ່າງເດັດຂາດຕໍ່ຜູ້ທີ່ລະເມີດສັນຍາ ກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດຕາມສັນຍາ.

8) ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງກ່ຽວກັບທີ່ດິນ

ອີງຕາມຫລັກການຄຸ້ມຄອງລັດ ແລະ ສັງຄົມ ຕາມກົດໝາຍ ມອບໃຫ້ລັດຖະບານ ສົມທົບສະພາແຫ່ງຊາດ ຄົ້ນຄວ້າກຳນົດຫຼັກການ, ວິທີການ, ມາດຕະການ, ກົນໄກ ແລະ ການປະສານງານ ລະຫວ່າງອົງການນິຕິບັນຍັດ, ອົງການບໍລິຫານ, ສານປະຊາຊົນ, ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ, ອົງການກວດກາພັກ-ລັດ ໃນການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງກ່ຽວກັບທີ່ດິນ ທີ່ມີລັກສະນະບໍລິຫານ, ລັກສະນະທາງແພ່ງ ແລະ ທາງອາຍາໃຫ້ຈະແຈ້ງ, ແນໃສ່ເຮັດໃຫ້ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ, ການຈັດຕັ້ງ ແລະ ລວມໝູ່ ມີສິດສະເໜີພາບກັນຕໍ່ໜ້າກົດໝາຍ ແລະ ໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ ຢ່າງມີຄວາມໂປ່ງໃສ ແລະ ຍຸຕິທຳ.

ເຮືອນ ແລະ ທີ່ດິນ ທີ່ພັກ-ລັດ ໄດ້ຫັນເປັນກຳມະສິດຂອງລັດ ແລະ ໄດ້ໂອນເປັນກຳມະສິດ ຫຼື ມອບໃຫ້ບຸກຄົນ, ການຈັດຕັ້ງນຳໃຊ້ແລ້ວນັ້ນ, ຖືວ່າເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມລະບຽບກົດໝາຍ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ມີການຄົ້ນຄວ້າ ພິຈາລະນາຕໍ່ການທວງສິດຄອບຄອງ ຕໍ່ທີ່ດິນ ແລະ ເຮືອນດັ່ງກ່າວ ຢ່າງເດັດຂາດ.

9) ການຕິດຕາມກວດກາ

ເພີ່ມທະວີປະສິດທິພາບ ແລະ ຄວາມເຂັ້ມແຂງ ໃນການຕິດຕາມກວດກາ ຂອງຄະນະພັກ, ຄະນະນຳ ກະຊວງ, ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ, ອົງການບໍລິຫານລັດ, ອົງການນິຕິບັນຍັດ, ອົງການກວດກາລັດຖະບານ, ອົງການກວດສອບ, ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ, ສານປະຊາຊົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງພັກ-ລັດ, ແນວລາວສ້າງຊາດ, ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ, ການຈັດຕັ້ງໃນສັງຄົມ ຕໍ່ການນຳໃຊ້ທີ່ດິນ.

ເພີ່ມທະວີການກວດກາການນຳໃຊ້ທີ່ດິນແຕ່ລະປະເພດ ທີ່ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນກິດຈະການຕ່າງໆ ເພື່ອດຳເນີນການແກ້ໄຂໃຫ້ທັນການ ບັນຫາເກີດຂຶ້ນຢູ່ບ່ອນໃດບ່ອນນັ້ນເປັນເຈົ້າການແກ້ໄຂຕາມກົດໝາຍ. ພ້ອມກັນນັ້ນ ກໍ່ຕ້ອງຮັບປະກັນການບັງຄັບໃຊ້ມາດຕະການທາງກົດໝາຍ ຢ່າງເດັດຂາດ ຕໍ່ບຸກຄົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ທີ່ລະເມີດກົດໝາຍ ທີ່ກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ຜົນປະໂຫຍດ ລວມຂອງລັດ, ບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນ.

10) ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງຕໍ່ການຄຸ້ມຄອງ-ບໍລິຫານລັດ ກ່ຽວກັບວຽກງານທີ່ດິນ

ປັບປຸງບໍລິຫານລັດ ໃນຂົງເຂດທີ່ດິນ, ການກຳນົດພາລະບົດບາດ, ໜ້າທີ່, ສິດຂອງແຕ່ລະກະຊວງ, ຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ໃນການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນຢ່າງຈະແຈ້ງ ຮັບປະກັນການຄຸ້ມຄອງລວມສູນ ແລະ ການປະສານງານຢ່າງກົມກຽວ ເພື່ອຮັບປະກັນການຄຸ້ມຄອງຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນ.

ເອົາໃຈໃສ່ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ຂະແໜງຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ ແຕ່ລະຂັ້ນ ດ້ວຍການເອົາໃຈໃສ່ບຳລຸງກໍ່ສ້າງພະນັກງານ-ລັດຖະກອນ ທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ ໃຫ້ມີຄຸນທາດການເມືອງ, ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ໜ້າທີ່, ມີຈັນຍາບັນ, ສັດຊື່ບໍລິສຸດ ແລະ ຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດດ້ານວິຊາສະເພາະໃຫ້ສູງຂຶ້ນ ແລະ ເພີ່ມທະວີການຕິດຕາມກວດກາການປະຕິບັດໜ້າທີ່ວຽກງານຂອງພະນັກງານລັດຖະກອນ ຢ່າງເປັນປົກກະຕິ.

ເອົາໃຈໃສ່ຕ່ວງງານຄຸ້ມຄອງ ແລະ ປະຕິບັດນະໂຍບາຍຕໍ່ພະນັກງານໃນຂະແໜງທີ່ດິນ ເພື່ອສົ່ງເສີມຄວາມຫ້າວຫັນຕັ້ງໜ້າ ສຳລັບຜູ້ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ບໍລິສຸດສັດຊື່ໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ ທັງມີມາດຕາຕະການລົງໂທດ ແລະ ໃສ່ວິໄນຕໍ່ຜູ້ສວຍໃຊ້ໜ້າທີ່ຮຽກຮ້ອງຜົນປະໂຫຍດທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ຈາກປະຊາຊົນ ແລະ ນັກລົງທຶນ.

ສະໜອງບຸກຄະລາກອນ, ງົບປະມານ ແລະ ອຸປະກອນ ທີ່ພຽງພໍ ໃຫ້ຂະແໜງຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ໜ້າທີ່ຂອງຕົນ.

IV. ການຊີ້ນຳການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

1) ອົງຄະນະພັກ ແລະ ອົງການປົກຄອງແຕ່ລະຂັ້ນ ມີໜ້າທີ່ນຳເອົາມະຕິສະບັບນີ້ໄປໂຄສະນາ, ເຜີຍແຜ່, ສຶກສາອົບຮົມໃຫ້ສະມາຊິກພັກ, ພະນັກງານລັດຖະກອນ, ປະຊາຊົນ ແລະ ທຸກການຈັດຕັ້ງຂອງພັກ-ລັດ ໄດ້ຮັບຮູ້, ເຂົ້າໃຈ ແລະ ເຊື່ອມຊຶມຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ນຳພາຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕົວຈິງ ໃຫ້ຖືກຕ້ອງ, ເຂັ້ມງວດ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນ.

2) ທຸກການຈັດຕັ້ງຂອງພັກ-ລັດ, ອົງການແນວລາວສ້າງຊາດ, ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ, ການຈັດຕັ້ງໃນສັງຄົມ, ສົມວນຊົນ ແລະ ປະຊາຊົນ ຕ້ອງເປັນເຈົ້າການເຂົ້າຮ່ວມການສະກັດກັ້ນປະກົດການຫຍໍ້ທໍ້ໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ພັດທະນາທີ່ດິນຢ່າງແຂງແຮງ, ກວ້າງຂວາງ ໂດຍຜ່ານການຈັດຕັ້ງຂອງຕົນ.

3) ມອບໃຫ້ລັດຖະບານ ແລະ ສະພາແຫ່ງຊາດ ເປັນຜູ້ຄົ້ນຄວ້າ, ຈັດຕັ້ງຜັນຂະຫຍາຍມະຕິສະບັບນີ້ໃຫ້ເປັນຮູບປະທຳ ດ້ວຍການປັບປຸງກົດໝາຍທີ່ດິນ ແລະ ກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃຫ້ສອດຄ່ອງ, ເຮັດສຳເລັດແຜນແມ່ບົດການນຳໃຊ້ທີ່ດິນແຫ່ງຊາດ, ແຜນງານ, ໂຄງການລະອຽດ ແລະ ນິຕິກຳອື່ນໆ ເພື່ອເປັນບ່ອນອີງໃຫ້ແກ່ການຄຸ້ມຄອງ-ພັດທະນາທີ່ດິນໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ;

4) ຕ້ອງເພີ່ມທະວີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ການນຳພາຂອງຄະນະພັກທຸກຂັ້ນ ຕໍ່ການແກ້ໄຂປະກົດການລະເມີດກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ ແລະ ສະກັດກັ້ນການບຸກລຸກຈັບຈອງທີ່ດິນຂອງລັດ, ການຈັບຈອງທີ່ດິນເພື່ອເກັ່ງກຳໄລ ແລະ ບໍ່ມີການພັດທະນາ ໃຫ້ແທດເຖິງເປັນປົກກະຕິ, ຖືເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບໂດຍກົງຂອງຄະນະພັກ ແລະ ພະນັກງານການນຳທຸກຂັ້ນ

5) ຄະນະບໍລິຫານງານສູນກາງພັກ ມອບໃຫ້ກົມການເມືອງ ແລະ ຄະນະເລຂາທິການສູນກາງພັກ ຜັນຂະຫຍາຍ, ຊີ້ນຳຄະນະພັກ, ລັດຖະບານ ແລະ ອົງການປົກຄອງທຸກຂັ້ນ, ທຸກການຈັດຕັ້ງ ເປັນຜູ້ຜັນຂະຫຍາຍຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕົວຈິງ ດ້ວຍຄວາມເປັນເຈົ້າການ ແລະ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບສູງ.

ຕ. ຄະນະບໍລິຫານງານສູນກາງພັກ

ບຸນຍຸງ ວໍລະຈິດ